

Arrest

nr. 166 211 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1.X
2.X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 september 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2015 wordt de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

♦ Krachtens artikel 13, §3,2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die. op datum van 11.05.2015 bij onze diensten

werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 19.06.2015. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen betogen in een enig middel als volgt:

*"(...) Schending van artikel 13, §3, 2° Vreemdelingenwet;
Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet;
Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting;
Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel;
Schending van het artikel 3 E. V.R.M. en het artikel 13 E. V.R.M.;
Schending van het artikel 19 §2 en het artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU; miskennen van het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013 ; miskennen van het arrest van het Hof van Justitie, Abdida, C-562/13 -18-12-2014, dd. 18 december 2014*

4.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekers mede te delen dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2. De dienst vreemdelingenzaken meent dat kan toepassing gemaakt worden van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet, meer bepaald dat de verzoekers niet meer aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden zouden voldoen.

De dienst vreemdelingenzaken verwijst hiertoe naar de weigering tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een negatieve beslissing daterend van 19/06/2015.

Echter, tegen deze weigeringsbeslissing werd een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure is tot op heden hangende (stuk 4).

Zodoende is de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet nog niet definitief beslecht.

De kans is reëel dat de weigeringsbeslissing zal vernietigd worden, gelet op de manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

4.2.1.

Het hof van Justitie stelde in het arrest Abdida van 18 december 2014 (C-562/13 -18-12-2014) dat een bijlage 13 moet beschouwd worden als een "terugkeerbesluit" in de zin van artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115.

De artikelen 5 en 13 van deze Terugkeerrichtlijn, gelezen in het licht van artikel 19, §2 en 47 Handvest Grondrechten EU, verzetten zich tegen nationale wetgeving die geen schorsend effect toekent aan een beroep tegen een uitwijzingsbeslissing aan een ernstig zieke derdelander wanneer de repatriëring hem mogelijk zal blootstellen aan een ernstig risico op ernstige en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand.

Bij tweede verzoekster werd acute myeloïde leukemie vastgesteld.

Naar aanleiding van deze aandoening, kampt tweede verzoekster met een persisterende medische problematiek (ijzer overbelasting, nierlijden, gonadale insufficiëntie, post-allogene SCT risico's) waarvoor een frequent en regulier opvolgingen nodig zijn in een gespecialiseerd centrum noodzakelijk.

Nu deze opvolging niet voorhanden is in het land van herkomst van tweede verzoekster, zal zij worden blootgesteld aan een ernstig risico op ernstige en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand.

Niet alleen is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om een bevel tot verlaten grondgebied toe te kennen, kennelijk onredelijk, maar ook in strijd met de mensenrechten.

Immers miskent de Dienst Vreemdelingenzaken met het toekennen van de bijlage 13, het verbod op onmenselijke behandeling en het recht op een en het recht op een adequaat rechtsmiddel

4.2.2.

Verder blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) dat kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is gewezen, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

“...Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoon dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”

(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays. "

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casu zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

4.2.3.

Bovendien is het zo dat artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet spreekt over een mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren:

"De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen..."

Het al dan niet uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten is aldus een discretionaire bevoegdheid.

Een discretionaire bevoegdheid impliceert een uitgebreidere motiveringsplicht voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er dient vastgesteld te worden dat er in casu louter en alleen verwezen wordt naar het wetsartikel en het gegeven dat de verzoekers zich in een situatie zoals bedoeld in het wetsartikel bevinden. Een dergelijke motivering is echter onvoldoende. Doordat de wet bepaalt dat er een bevel kan worden afgeleverd, is dit geen noodzakelijkheid indien personen zich in één van de beschreven situaties bevinden. Zo de verzoekers zich bevinden in een dergelijk geval, dient de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomend te motiveren waarom in casu geopteerd werd om effectief een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen in casu niet gebeurd is.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden.

4.2.4.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit deze twee bepalingen blijkt aldus expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de persoonlijke situatie van de betrokkene.

Aangezien de weigeringsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet definitief is - gelet op het ingestelde annulatieberoep, is de verwijzing naar deze weigeringsbeslissing in de bestreden beslissingen onvoldoende om de bestreden beslissingen van een draagkrachtige motivering te voorzien.

4.2.5.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoekers kunnen inroepen om wel in België te verblijven in functie van de medische problemen.

De bestreden beslissingen zijn kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

4.3.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen."

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie"

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoekers werd een beslissing tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen.

Tegen deze weigeringsbeslissing werd een annulatieberoep aangetekend (stuk 4). Dit is geen schorsende procedure.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Evenmin heeft dit schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans halen de verzoekers in de huidige beroepsprocedure aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni

2013:

"(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States' obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (see Kudta v. Poland [GC], no. 30210/96. § 157, ECHR 2000X1; M.S.S. v. Belgium and Greece [GC], no. 30696/09. § 288, ECHR 2011; and I.M. v. France, no. 9152/09. § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France, no. 25389/05. § 53, ECHR 20070V § 53; M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 289; and I.M. v. France, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see Çakici v. Turkey [GC], no. 23657/94. § 112, ECHR 199SGIV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant

Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98. § 48, ECHR 200CHVIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99. § 57, ECHR 2003DX).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materializes, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02. § 448, ECHR 2005UIII), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Bati and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00. § 136, ECHR 200401V (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Conka v. Belgium*, no. 51564/99. §§ 81-83, ECHR 200201; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134)."

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant i/vas deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having - at the relevant time - an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention. "

Dat de verzoekers een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben. De weigeringsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangevochten.

Dat aan de verzoekers geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hen het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoekers een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben, wordt hen geen bescherming geboden tegen de uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Albanië.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

4.4.

De bestreden beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen vernietigd te worden, minstens wegens schending van de formele motiveringsplicht. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

Artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"(...) De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden; (...)"

Bij beslissing van 19 juni 2015 besliste de gemachtigde dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van de verzoekende partijen niet langer verlengd werd, en dit omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is.

Nu verzoekende partijen aldus niet langer voldoen aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden, werd overgegaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij beroep hebben aangetekend tegen de beslissing waarbij hun verblijfsmachtiging om medische redenen niet verder verlengd wordt en menen dat zolang deze beslissing niet definitief is, er geen bevel om het grondgebied te verlaten kon afgeleverd worden.

2.7. Verzoekende partijen lijken te beweren dat de wettigheid van de beslissing tot weigering van verlenging van verblijfsmachtiging om medische redenen omwille van het door hen ingestelde beroep bij de Raad niet definitief vaststaat en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hierop niet zou mogen baseren. Een overheidsbeslissing wordt echter vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. Het louter instellen van een beroep bij de Raad heeft geen schorsende werking. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van de verzoekende partijen dat de akte onwettig is, stelt hen niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Bovendien wijst de Raad erop dat het beroep waaraan de verzoekende partijen refereren, bij arrest nr. 166 210 van 21 april 2016 verworpen werd. In dit arrest wordt gesteld dat de arts-adviseur op goede gronden beslist heeft dat de medische toestand van tweede verzoekende partij zodanig gewijzigd is dat zij thans medisch opgevolgd kan worden in het land van herkomst. Het betoog van de verzoekende partijen aangaande deze medische toestand en het arrest Abidida, alsook de artikelen 19, §2 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is dan ook niet meer dienstig. Evenmin maken de verzoekende partijen, gelet op voorgaande vaststelling, een schending van artikel 13 EVRM aannemelijk waar zij menen dat zij verstoken blijven van een effectief rechtsmiddel. Dit temeer in het licht van de vaststelling dat, nu duidelijk blijkt dat tweede verzoekende partij medisch opgevolgd kan worden in het herkomstland, zij evenmin een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken bij terugkeer. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat tweede verzoekende partij lijdt aan een aandoening waardoor zij het risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een door artikel 3 EVRM verboden behandeling bij terugkeer naar het herkomstland. Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoekende partijen nog bijkomende stukken neer, meer bepaald een “aanvullende nota” waarin gesteld wordt dat men over nieuwe documenten beschikt met betrekking tot de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij. Zij stellen nieuwe medische attesten te willen voorleggen waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij nog verslechterd is en dat zij bijkomende medische behandelingen moet ondergaan. De Raad benadrukt evenwel dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift of later worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de medische attesten die dateren van na de bestreden beslissing en die niet voor het treffen van die beslissing aan de verwerende partij werden voorgelegd. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen

redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij de “aanvullende nota” gevoegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. De beschouwingen van de verzoekende partijen zijn in die zin evenmin dienstig.

2.8. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

“(…) Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. (...)”

Nu duidelijk blijkt dat de verwerende partij, alvorens het treffen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, is overgegaan tot een evaluatie van de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij en daarbij geoordeeld heeft dat haar toestand dermate is dat deze thans kan opgevolgd worden in het land van herkomst, ziet de Raad niet in op welke wijze de verwerende partij de gezondheidstoestand van de verzoekende partijen zou veronachtzaamd hebben, dit ook in het licht van het gegeven dat niet blijkt dat eerste verzoekende partij een medische aandoening zou hebben. Het is voorts voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. Gelet op voorgaande blijkt evenmin en verzoekende partijen tonen dit ook niet aan, dat het gezins- of familieleven van verzoekende partijen werd veronachtzaamd.

In de “aanvullende nota” die de advocaat van verzoekende partijen ter terechtzitting neerlegt, wordt nog een gans betoog gevoerd over het hoger belang van het kind dat echter niet terug te vinden is in het inleidend verzoekschrift. De Raad wijst erop dat in het kader van de annulatieprocedure het aan de verzoekende partijen toekomt hun middelen uiteen te zetten in de daartoe voorziene procedurestukken, met name het inleidend verzoekschrift en in desgevallend geval, de synthesememorie waarin een samenvatting van die middelen wordt weergegeven en/of antwoord op de nota met opmerkingen. Het is de verzoekende partijen evenwel niet toegelaten hun middelen uit te breiden hetgeen zij evenwel in casu doen, en dit dan nog in een niet voorzien procedurestuk. Het betoog van de verzoekende partijen over het hoger belang van het kind ontwikkeld in voormeld stuk is dan ook niet dienstig. De stukken die verzoekende partijen nog toevoegen over het schoolgaan van hun kind en dergelijke, dateren van na de bestreden beslissingen zodat de verwerende partij hier dan ook geen rekening mee kon houden en de verzoekende partijen ze niet dienstig in onderhavige procedure kunnen aanvoeren.

2.9. Gelet op voorgaande ziet de Raad evenmin in, wanneer de verwerende partij de medische situatie van tweede verzoekende partij onderzocht heeft en dienaangaande zij een beslissing heeft getroffen, zij hiernaar nogmaals zou moeten verwijzen in het bevel om het grondgebied te verlaten dat op dezelfde dag werd genomen.

2.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.11. In zoverre verzoekende partijen nog de schending aanvoeren van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*” wijst de Raad erop dat hem meerdere rechtsbeginselen/beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partijen toekomt duidelijk uiteen te zetten welke beginselen zij geschonden achten en waarom. Op voormelde wijze schieten de verzoekende partijen echter te kort zodat het middel op dit vlak onontvankelijk is.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER